

Vrlemu možu.

(G. A. Jekšetu, dekanu v Kobaridu.)

Zlatá ne išči v teh vodáh,
 Zastonj ves trud!
 Srebrá ne koplji v teh goráh,
 Ne drugih dragih rud!
 A več od srebra in zlatá
 Pri nas doboš,
 Tù biser drag se lesketá,
 Ta biser — blag je mož.
 O, vreden, da visóko bi
 Najviše stal,
 Da svít njegov široko bi
 Po svetu króg sijál.
 Ker sam pa v silni skromnosti
 Svoj skriva svit,
 Naj zdajnosti, potomnosti
 Bo tu v izgled odkrit!
 Pač mnogo možkih, malo mož
 Naš vek rodí;
 A kar nebó nam dalo mož
 Med prvimi si tí!
 Globòk ti um in čut gorák,
 Odzgòr je dan,
 Značáj si skóval si krepák,
 Kot góre nezmaján.
 Modrósti uk na srei vgrét
 Lepó učiš,
 In kar na srčni seješ svet
 Zvestó, skrbno gojiš.
 In kar učiš, in kar gojiš
 Z vstrajnostjo,
 Najlepše vedno sam vršiš
 S krepko značajnostjo.
 Ti oče in vodník skrbljiv
 Si vérnikom,
 Ti vsem si blag in ljubeznív,
 Ne le nekternikom.

Ne zreš na lice, ne na ród,
 Tvoj sin je vsak!
 Še ljubši kmèt ti kot gospod,
 Če vrl je poštenjak.
 Pri srei tebi ni denár,
 Ne svetna část,
 Za vzvišeno le vnet si stvar,
 Za bratske sreče rast.
 Takó že let nad štirideset
 Deluješ ti,
 In sile vse za smoter svet
 Vesel žrtvuješ ti.
 Zató pa meni vzor možá
 Si davno zé, —
 O, srečen kraj, ki te imá,
 Presrečni v njem ljudjé!
 To srečo sem i jaz imèl:
 S tebój sem žil,
 O žarkih tvojih sem se grèl,
 O njih si um vedril.
 Kakó sladák mi je spomin
 Na srečni čas,
 Ko v znóžji bival sem planín
 Pod vodstvom tvojim jaz!
 Oj, kolikrat mi v gorsko stran
 Plujó očí,
 Tam trg mirán je in krasán
 A v trgu dragem — tí!
 Pri teh spominih sto čutil
 Se vžíga mi,
 In tisoč gorkih se voščil
 Iz duše dviga mi.
 O, trosi Bog ti sreče rož
 Na vse poti;
 A nam pa daj še mnogo mož,
 Mož vrlih kot si — tí!

S. Gregorčič.

